

Arrest

nr. 137 776 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gegeven op 23 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 februari 2011 dient de verzoekster, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 8 april 2011 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen dat de aanvraag niet in overweging kan worden genomen.

1.2. Op 26 april 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 24 november 2011 wordt de aanvraag

onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 24 april 2013 leggen de verzoekster en haar partner C.B. voor de gemachtigde van de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Berchem een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.4. Op 11 september 2013 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in haar hoedanigheid van partner van een Belg. Op 10 maart 2014 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 27 februari 2014 dient de verzoekster opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in haar hoedanigheid van partner van een Belg. Op 21 augustus 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoekster op 23 september 2014 ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid. van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.02.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Wat betreft de eerste mogelijkheid om de stabiliteit en de duurzaamheid van de relatie aan te tonen is niet aan de voorwaarden voldaan. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 24.04.2013, betrokkene is effectief ingeschreven op het adres van de Belgische partner op 5.08.2013 en op 12.12.2013 terug afgevoerd wegens verlies van het recht op verblijf. Op basis van de beschikbare gegevens kan dan ook niet besloten worden dat betrokkenen minstens één jaar ononderbroken hebben samengewoond voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Wat betreft de tweede mogelijkheid om de stabiliteit en de duurzaamheid van de relatie aan te tonen werden wellicht de getuigenissen van derden en de foto's voorgelegd, alsook een folder van 'La maison Célestine'. Wat betreft de getuigenissen en de foto's, deze kunnen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst gezien ze niet vergezeld zijn van objectief verifieerbare bewijsstukken. De concrete context waarin de foto's zijn genomen, noch de gelegenheid, kan worden nagegaan. In elk geval kan aan de hand van die stukken niet worden vastgesteld dat betrokkenen elkaar, onweerlegbaar, sinds 2 jaar kennen. Sindsdien intensief contact hebben onderhouden en elkaar bij minstens bij 3 gelegenheden hebben ontmoet gedurende minimum 45 dagen in totaal. Wat de relevantie is van de folder is niet helemaal duidelijk. Er staat geen enkele verwijzing in naar betrokkene of de Belgische referentiepersoon.

Ten slotte is ook de derde mogelijkheid tot het bewijzen van de stabiliteit van de relatie niet van toepassing. Betrokkenen hebben immers geen gemeenschappelijk kind.

De andere voorgelegde documenten (bewijs inschrijving centrum basiseducatie, bewijs van bestaansmiddelen, geregistreerd huurcontract, SIS-kaart) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster een schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Uit de inzake de motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden opgemerkt dat:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan bovenstaande vereisten wordt niet voldaan door de bestreden beslissing.

Het verblijfsrecht wordt aan verzoekster geweigerd om reden dat niet afdoende wordt bewezen dat zij met haar partner een duurzame en stabiele relatie heeft van tenminste twee jaar of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag.

Dit is nochtans wel het geval.

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris ondermeer: "De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 24.04.2013, betrokkene is effectief ingeschreven op het adres van de Belgische partner op 5.08.2013 en op 12.12.2013 terug afgevoerd wegens verlies van het recht op verblijf. Op basis van de beschikbare gegevens kan dan ook niet besloten worden dat betrokkenen minstens één jaar ononderbroken hebben samengewoond voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf."

Hieruit blijkt derhalve dat ter beoordeling van de duur van de effectieve samenwoning van verzoekster en haar partner op hetzelfde adres de gemachtigde van de Staatssecretaris zich uitsluitend heeft gebaseerd op de gegevens van het rijksregister en/of vreemdelingenregister.

Het rijksregister of vreemdelingenregister geeft echter slechts informatie over het adres van verzoekster vanaf het ogenblik dat zij op enig wettelijk verblijf in België aanspraak kon maken, met name vanaf de indiening van de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, doch biedt geen gegevens omtrent een reeds eerder effectief (doch niet officieel geregistreerd) samenleven op hetzelfde adres als haar partner.

Nochtans is er in casu wel degelijk sprake van een langer de facto samenwonen op het adres (...), samen met de referentiepersoon.

Reeds het loutere feit dat op 24 april 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning kon worden afgelegd toont dit aan.

Deze verklaring werd immers voorafgegaan door een woningcontrole door de wijkagent en zij kon enkel afgelegd worden indien deze woningcontrole het verblijf van verzoekster op het adres van haar partner bevestigde.

Door zich bij de beoordeling van de wettelijke voorwaarde van minstens één jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag te beperken tot een nazicht van de gegevens van het rijksregister of vreemdelingenregister, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris derhalve art. 42bis, §2, 2° a) van de Vreemdelingenwet geschonden, nu het begrip samenwoning uit deze wetsbepaling geenszins kan worden beperkt tot een wettelijk of anderszins geregistreerd samenwonen.

Dat uit het voorgaande eveneens dient te worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich heeft gesteund op een onvolledige studie van het dossier en daarmee het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Wat betreft de door verzoekster voorgelegde documenten, dient het volgende te worden opgemerkt:

Verzoekster legde een aantal verklaringen op voor van personen die verzoekster en haar partner goed kennen en de relatie sedert meer dan twee jaar voor de datum van de aanvraag kunnen bevestigen.

Deze personen hebben geen enkel persoonlijk voordeel bij het afleggen van een onwaarachtige verklaring, zodat er geen enkele objectieve reden is om aan hun verklaring te twifelen.

Aldus heeft verzoekster minstens een begin van bewijs aangebracht.

Dit begin van bewijs heeft zij vervolgens aangevuld middels de voorlegging van een aantal foto's.

De inhoud van de verklaringen op eer wordt door deze foto's dan ook bevestigd.

Zelfs indien de voorgelegde verklaringen op eer op zich geen afdoende bewijs vormen voor de stabiliteit en duurzaamheid van de relatie, volgt dit bewijs wel uit een samenlezing van deze verklaringen en de foto's.

De gemachtigde van de Staatssecretaris gaat hieraan echter ten onrechte voorbij, zodat de bestreden beslissing niet op behoorlijke wijze gemotiveerd wordt.

Immers kan uit geen enkel element van de bestreden beslissing worden afgeleid waarom het wettelijk vereiste bewijs niet zou volgen uit de samenlezing van de verklaringen op eer en de foto's.

Uit de voorgelegde verklaringen op eer blijkt immers niet enkel dat verzoekster en haar partner elkaar reeds meer dan twee jaar kennen, maar eveneens dat zij "samen" zijn, "samenwonen" en "een relatie" hebben.

Uit het geheel van de door verzoekster voorgelegde bewijsstukken blijkt, in tegenstelling tot wat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing stelt, wel degelijk het stabiel en duurzaam karakter van de relatie zoals omschreven door art. 40bis van de Vreemdelingenwet, zodat de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

Door enkel de verschillende bewijsmiddelen afzonderlijk te beoordelen, zonder aandacht te hebben voor hun samenhang en de wijze waarop zij elkaar aanvullen, wordt eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 52 van het KB dd. 08.10.1981 ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*

3/10

- de materiële motiveringsplicht ;*
- de zorgvuldigheidsplicht.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat niet afdoende wordt aangetoond dat de verzoekende partij een duurzame en stabiele relatie heeft met haar partner. De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat de gemachtigde zich enkel baseerde op de gegevens van het rijksregister/vreemdelingenregister. Tevens meent dat de door haar voorgelegde documenten wel degelijk volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het KB dd. 08.10.1981.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de

opgeworpen schendingen van deze rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 4oter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich hij hem voegen;.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Wat betreft de eerste mogelijkheid om de stabiliteit en de duurzaamheid van de relatie aan te tonen is niet aan de voorwaarden voldaan. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 24.04.2013, betrokkene is effectief ingeschreven op het adres van de Belgische partner op 5.08.2013 en op 12.12.2013 terug afgevoerd wegens verlies van het recht op verblijf. Op basis van de beschikbare gegevens kan dan ook niet besloten worden dat betrokkenen minstens één jaar ononderbroken hebben samengewoond voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Wat betreft de tweede mogelijkheid om de stabiliteit en de duurzaamheid van de relatie aan te tonen werden wellicht de getuigenissen van derden en de foto's voorgelegd, alsook een folder van ‘La maison Célestine’. Wat betreft de getuigenissen en de foto's, deze kunnen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst gezien ze niet vergezeld zijn van objectief verifieerbare bewijsstukken. De concrete context waarin de foto's zijn genomen, noch de gelegenheid, kan worden nagegaan. In elk geval kan aan de hand van die stukken niet worden vastgesteld dat betrokkenen elkaar, onweerlegbaar, sinds 2 jaar kennen. Sindsdien intensief contact hebben onderhouden en elkaar bij minstens bij 3 gelegenheden hebben ontmoet gedurende minimum 45 dagen in totaal. Wat de relevantie is van de folder is niet helemaal duidelijk. Er staat geen enkele verwijzing in naar betrokkene of de Belgische referentiepersoon.

Ten slotte is ook de derde mogelijkheid tot het bewijzen van de stabiliteit van de relatie niet van toepassing. Betrokkenen hebben immers geen gemeenschappelijk kind.

De andere voorgelegde documenten (bewijs inschrijving centrum basiseducatie, bewijs van bestaansmiddelen, geregistreerd huurcontract, SIS-kaart) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Uit de voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op geheel zorgvuldige wijze werd nagegaan of de verzoekende partij op grond van één van de voormelde mogelijkheden, zoals voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, slaagde om het bestaan van een duurzame relatie aan te tonen.

Evenwel werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de eerste plaats vastgesteld dat verklaring van wettelijke samenwoning werd afgesloten op 24.04.2013, terwijl de aanvraag tot gezinshereniging reeds op 27.02.2014 werd ingediend. Bijgevolg werd niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat op basis van de beschikbare gegevens niet kon besloten worden dat de verzoekende partij en haar partner voorafgaand aan de aanvraag minstens één jaar ononderbroken hebben samengewoond.

De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij reeds de facto samenwoonde met haar partner voorafgaand aan de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert aan dat het begrip samenwoning uit artikel 40bis van de Vreemdelingenwet geenszins kan beperkt worden tot een wettelijke samenwoning, doch zij gaat met haar kritiek volkomen voorbij aan het feit dat door haar eenvoudigweg geen andere bewijzen zijn voorgelegd van de samenwoning. De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening diende te houden met de ongestaafde bewering dat zij de facto reeds langer dan een jaar samenwoont met haar partner.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de verklaringen op eer ten onrechte niet werden aanvaard als bewijs van een duurzame en stabiele relatie, benadrukt verweerder dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te oordelen dat loutere verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

Zie ook:

“ Wanneer men bij de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden duidelijk doet kennen dat bepaalde documenten binnen een bepaalde tijdspanne moeten worden overgelegd, mag derhalve uit dit verzoek tot vervollediging van het dossier redelijkerwijze worden afgeleid dat men op het ogenblik van het indienen van de aanvraag de mening was toegedaan dat deze aanvullende stukken noodzakelijk waren om tot een correcte feitenvinding te komen. De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoekster al dan niet voldoet aan de wettelijke

voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijf aanvraagt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag niet gedateerde foto's en enkele verklaringen van derden voorlegde ter staving van haar beweerde duurzame relatie. Verzoekster kan niet voorhouden dat verklaringen van derden wel objectief zijn en eigen verklaringen niet, aangezien verklaringen van derden eveneens een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen en de verwerende partij onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen kan nagaan. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet stelde dat verklaringen van derden sowieso niet objectief zijn, doch enkel dat de voorgelegde verklaringen van derden niet op hun objectiviteit kunnen beoordeeld worden. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dat zij oordeelde, nadat zij bijkomende bewijzen had opgevraagd en dus reeds had laten uitschijnen dat de aangebrachte stukken onvoldoende waren als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar met haar partner, dat niet gedateerde foto's en verklaringen van derden onvoldoende zijn om de duurzaamheid en de stabiliteit aan te tonen van een relatie van 1 jaar met de burger van de Unie in functie van wie verzoekster haar aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden indiende." (R.v.V. nr. 35.672 van 11 december 2009)

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde dat de verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. De verweerder verwijst naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element. Door louter te pomen dat het vaststaat dat verzoekster haar partner wel degelijk twee jaar geleden heeft leren kennen en dat zij op die tijdspanne elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en dat zij meer dan 45 dagen samen hebben doorgebracht, slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing" (R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012, www.rvv-cce.be; zie ook R.v.V. nr. 111.250 03.10.2013).

Eenzelfde opmerking werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht geformuleerd nopens de door de verzoekende partij voorgelegde foto's, gelet op het feit dat nergens de concrete context blijkt waarin de foto's zijn genomen, noch de gelegenheid naar aanleiding waarvan ze werden genomen.

Verweerder benadrukt nog dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie uiteraard rust bij de verzoekende partij, terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt om de voorgelegde stukken te beoordelen.

Zie dienaangaande:

"De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust bij de aanvrager zelf, die alle elementen moet aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen. In de bijlage 19ter die werd afgeleverd aan verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd het volgende gesteld:

(...)

Verzoekster behoorde derhalve te weten dat de door haar naar voor te brengen stukken minstens een indicatie moesten bevatten van de tijdsduur van de relatie waarop zij zich beroept en kan dus niet voorhouden dat men haar uitdrukkelijk had moeten attent maken dat eventueel voorgelegde foto's gedateerd zouden moeten zijn, zoals zij thans meent te kunnen doen. (R.v.V. nr. 119.003 dd. 17.02.2014)

En ook:

"Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat verweerder gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde en afdoende bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van een relatie. Het komt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid." (R.v.V. nr. 126.021 dd. 23.06.2014)

En ook:

“De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken”. (R.v.V. nr. 107.938 dd. 02.08.2013; zie ook R.v.V. nr. 111.250 dd. 03.10.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit, alsook de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster “niet op afdoende wijze (heeft) aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner”. Zij brengt immers “onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.1.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

*- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleid of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of in een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

3.1.3.3.1. De verzoekster meent dat de gemachtigde artikel 42bis, § 2, 2°, a), (bedoeld wordt artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a),) van de Vreemdelingenwet schendt door zich bij de beoordeling van de wettelijke voorwaarde van minstens één jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag te beperken tot een nazicht van de gegevens van het rijksregister of het vreemdelingenregister. Dit is in de eerste plaats onjuist nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er ook nog rekening werd gehouden met het gegeven dat de wettelijke samenwoning werd afgesloten op 24 april 2013. Bovendien laat de verzoekster nergens gelden met welke objectieve gegevens de gemachtigde daarnaast nog rekening had moeten houden en geeft zij zelfs niet aan vanaf welke datum, vóór die van het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning, zij met haar partner dan wel onafgebroken zou hebben samengewoond. Voor zover de verzoekster aanvoert dat *“er in casu wel degelijk sprake (is) van een langer de facto samenwonen”*, beperkt zij zich immers tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Daarmee maakt zij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing, waar deze overweegt dat *“(o)p basis van de beschikbare gegevens (...) niet besloten (kan) worden dat betrokkenen minstens één jaar ononderbroken hebben samengewoond voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf”*, is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

3.1.3.3.2. De verzoekster voert aan dat zij via de door haar voorgelegde verklaringen minstens een begin van bewijs heeft aangebracht van een duurzame en stabiele relatie, dat vervolgens wordt aangevuld door een aantal foto's die de inhoud van de verklaringen op eer bevestigen. Zij meent dat de bestreden beslissing, door hieraan voorbij te gaan, niet op behoorlijke wijze gemotiveerd wordt. In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, gaat de bestreden beslissing echter niet voorbij aan deze elementen, doch wordt erin dienaangaande geoordeeld dat *“deze (...) niet op hun feitelijke en waarachtigheid (kunnen) worden getoetst gezien ze niet vergezeld zijn van objectief verifieerbare bewijsstukken. De concrete context waarin de foto's zijn genomen, noch de gelegenheid, kan worden nagegaan. In elk geval kan aan de hand van die stukken niet worden vastgesteld dat betrokkenen elkaar, onweerlegbaar, sinds 2 jaar kennen. Sindsdien intensief contact hebben onderhouden en elkaar bij minstens bij 3 gelegenheden hebben ontmoet gedurende minimum 45 dagen in totaal”*. De verzoekster weerlegt deze motivering, die de Raad niet kennelijk onredelijk voorkomt, niet.

3.1.3.3.3. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekster meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat haar het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat zij niet langer kan samenblijven met de levenspartner van haar keuze en met wie zij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten.

Er is echter in casu geen betwisting over het feit dat verzoekster op heden met haar partner samenwoont en met hem op stabiele wijze een effectief gezin vormt, minstens werd dit niet in de bestreden beslissing in twijfel getrokken.

Verzoekster een wettelijk verblijf in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoekster, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig in het openbaar belang van het land.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zelfs indien moet worden aangenomen dat de verzoekende partij een beschermenswaardige relatie onderhoudt in België, laat verweerder gelden dat een schending van artikel 8 EVRM niet kan worden aangenomen.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets

uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij beperkt zich tot vage beschouwingen nopens haar recht op een gezinsleven, doch zij blijft volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat haar partner haar niet -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- zou kunnen vergezellen in het land van herkomst.

Terwijl tevens moet worden benadrukt dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk om welke reden een gezinsleven niet in het herkomstland kan worden uitgebouwd.

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu vraagt de verzoekster een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Het doet in deze dan ook niet ter zake of er al dan niet "elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig (is) in het openbaar belang van het land".

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien, dient vooreerst te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu voert de verzoekster slechts aan “dat zij niet langer kan samenblijven met de levenspartner van haar keuze en met wie zij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten”. Zij werpt evenwel geen enkele hinderpaal op die een gezinsleven in het land van herkomst in de weg zou staan. Bovendien kan met de verwerende partij worden aangenomen dat de bestreden beslissing “niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden”. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN